

Les hores clares

Qui dia passa any empeny. Ho pense al davant de l'ametller, que ha florit a la punta del bancal. Fa anys que ningú no cull aquelles ametlles, però ens l'estimem. Com també unes mimoses que han estat alegrant-nos els darrers dies, curulles de flors. La natura fa els seus passos, de vegades quasi imperceptibles, primer la flor estranya de nespler, que mou el delit de les abelles, després la mimosa, i finalment l'esclat de l'ametller. En alguns racons arredossats de l'hort, els tarongers ja apunten botons, que a mitjans març trencaran l'aire. La letargia hivernal d'aquest temps tan dolorós va desapareixent a poc a poc: un ferreret repica en el barranc i ben aviat el gafarrons s'enlairaran amb el seu refilar elèctric, acróbates tenors. Alguns ocells són de pas, com ara la cotxa fumada, que sap ben bé que aquell no és el seu lloc, i s'apressa per arribar a les seues terres, que l'acolliran durant els mesos més càlids. El pit-roig que cantava tímid i solitari a l'heura ja no hi és, i aviat la flauta de la puput marcarà el pas de les hores. Mirant l'ametller de la punta del bancal, recorde uns versos de Tomàs Garcés: "Et porto aquella branca florida d'ametller/ que un dia em demanares./ La primavera hi tanca el seu desig primer,/ l'hivern les seves hores clares".

En tornar a casa, faig una ullada a la capsa dels cucs de seda. Veig que alguns ouets ja han desclòs, i els cuquets es mouen com a comes sobre els seus punts. La morera del barranc encara no ha fet cap senyal de brostar; projecta sobre el cel blau i tibet la seua estructura fractal. Fa uns dies vaig llegir que enguany les cigales emer-

MARTÍ DOMÍNGUEZ
@MartíDominguezR

giran a Nord-amèrica, després de dèsset anys vivint com a larva al subsòl, menjant-se les arrels dels arbres. Hi apareixeran sincrònicament i el seu cant omplirà tot l'espai sensitiu de la natura, com una mena de tempesta frenètica. Mire els cucs de seda, els primerencs d'aquesta generació, de diverses generacions que ja duem a sobre, i que ens marquen l'inici del nou cicle, i el final de les hores clares, que diria el poeta. Mire aquests cucs, dic, i em meravelle del misteri de l'instint, d'aquell rellotge que tot ésser viu porta a sobre, i que el fa despertar de la letargia. Com ara aquelles cigales nord-americanes, que després de tants anys excavant galeries, amb les seues potes davanteres en forma de pala serrada, trauran el cap per cantar totes a una veu.

L'home sempre ha sentit admiració per aquests processos subtils, per aquests mecanismes que mouen el lent avançar de les estacions. Els cucs de seda són un dels més formidables indicadors, com la bandera blanca i ma-

ragalliana de l'ametller. Ens parlen dels dies que hem passat i de l'any que tenim per davant. D'ací uns pocs dies trauré la muleta i treballaré l'hortol ecològic, i plantaré les primeres tomaques, amb la il·lusió de sempre renovada. Els cucs de seda ja es mouen inquietos sobre la seua closca translúcida, que rossegueu a falta de morera, i aviat caldrà recomençar les tasques del camp. Joan Francesc Mira els va dedicar el llibre *Els cucs de seda* (1975), on aquests representen el misteri de l'origen de la vida, però també el final de la infantesa i l'inici del món dels adults. També l'artista Manuel Boix va pintar-los en diverses ocasions, en unes obres de gran format i exquisida bellesa. Els cucs de seda simbolitzen per a tots dos un món perdut, ple d'enyor i de records pregons.

"La flor de l'ametller és el somris primer", escrivia el poeta Salvador Albert. Això mateix, un reguitzell de somriures que ens reconforten l'ànima en aquests dies obscurs de pandèmia. Un somriure, com l'ignot despertar dels cucs de seda.

IL·LUSTRACIÓ DE DIEGO MIRA